

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Æstiva - A Dominica SS. Trinitatis, ad Dominicam decimamquintam
post Pentecosten

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Sabbato. De judiciaria potestate quam Christus D. exercet in SS.
Sacramento. Agni vel maximè formidanda ira.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44226

S A B B A T O.

DE IVDICIARIA POTESTATE QVAM
CHRISTUS DOMINUS EXERCET IN
SANCTISSIMO SACRAMENTO.*Ipse est qui constitutus est a Deo iudex vivorum & mortuorum.*

Actor. 10

*Abfcondite nos à facie Sedentis super thronum, & ab ira Agni: quoniam
venit dies magnus iræ ipsorum; & quis poterit stare. Apoc. 6.*

VERITAS PRACTICA.

Agni vel maximè formidanda ira.

SENSU & ratio est, quod sicut dicitur agni esse ira, quando bonitas Christi contemnitur, sic tanto magis est formidanda ira, quanto major est bonitas, aut quanto magis contemnitur.

Sed in Sacramento, maxima est bonitas, maximeque contemnitur.

Ergo hic agni vel maximè formidanda est ira, & praevidenda.

I. P U N C T U M.

HOC de Christo Domino superest considerare, quod sit omnium Iudex, & quali hinc honore colendus sit, ac tremendus. Licet enim in hac vita tale

judicium non exercuerit, neque ut ille dicebat,

missus fuerit in mundum ut iudicet mundum, sed ut salvetur mundus per ipsum: tamen ut ipse etiam

affirmabat, omne iudicium Pater dedit filio, ut omnes honorificent filium, sicut honorificant

Patrem. Sicut enim Pater habet vitam in semetipso, sic dedit & filio habere vitam in semetipso, & potestatem dedit ei iudicium facere quia filius

hominis est. Quali diceret, hæc etiam modò dum inter homines vivo, hæc in me dignitas agnoscenda est & colenda. Expende quanta dignitas & quam tremenda! Omnes stabimus ante tribunal Christi: ser. prum est enim: VIVO

EGO, dicit Dominus quoniam mihi flectetur o-

tine genu: & omnis lingua confitebitur Deo: Sic omnino, sic omnium planè hominum vita præsens ejus iudicio definitur, & futura decer-

atur.

atur.

atur.

atur.

atur.

atur.

atur.

atur.

atur.

atur.

atur.

atur.

atur.

atur.

atur.

atur.

atur.

atur.

atur.

atur.

Quis non timebit te Domine? quoniam omnes gentes venient & adorabunt in conspectu tuo! Apoc. 15.

Sed non minus nobis timendus est in sanctissimo Sacramento, quia non minus illic iudicat de nobis omnibus, sive frequentius sive infrequentius accedamus. Primò quidem de infrequentia iudicat, undenam tam rara quorundam Communio? Quid prætant causæ? quid valoris & ponderis sit causa quam prætexunt? Cur non impedimenta Communionis deferunt potius quam ipsam Communionem. Ille est qui hæc cuncta singillatim examinat; ille de singulis & cognoscit & iudicat: Iudicium Domini cum populo suo. Micb. 6.

Deinde in communicantibus, quænam sit eorum dispositio, quæ culpabilis, vel inculpabilis capacitas, quæ devotio, quis fructus, quis usus vel abusus Sacramenti, nonne hoc ipse examinat; nonne & iudicat, quandoquidem tam varios & diversos operatur in animis motus & effectus, quàm variam esse videt & iudicat esse communicantium dispositionem & capacitatem? Vnumquemque juxta vias suas iudicabo de vobis, quod quidem Apostolus apertè a vocis expressit significatione cum dixit: Qui manducat indigne, iudicium sibi manducat: Id est, condemnationem suam tam propriam & tam justè adæquatam suæ indignitati recipit quàm proportionatè eibus manducatus manducanti adaptatur; & sicut quod manducatur convertitur in propriam manducantis substantiam, ita ex indigna manducatione agni fiet quodammodo ut manducata condemnatio totam penetret & in se convertat animam; si quid fortè superesset boni, pervertitur, corrumpitur, & tota transit anima in damnationem & corruptionem: Vs Apoc. 22. qui nocet, nocent adhuc: & qui in sordibus est, sordescat adhuc. Vs impleant peccata sua semper;

Ezech. 33

1. Cor. II.

Vs Apoc. 22.

1. Theff. 2.

per;

per; peruenit enim ira Dei super illos usque in finem.

Matt. 22.

Hæc est ira Regis irati contra eos qui vocati ad nuptias, neglexerunt vocantem. Hæc est ira Christi iudicis cuius iudicium incipit à domo Dei.

1. Pet. 4.

Hæc est Agni vel maxime formidanda ira, propter illam videlicet rationem quæ modo expendi debet ob quam Agnus irascitur. Aut non irascitur agnus, aut non nisi formidolosè irascitur; quanta est naturæ bonitas, tanta est neglectæ bonitatis ira; at cum maxima sit bonitas, maxima sit etiam ira necesse est.

Tertull.

Quantum de suo bonus, tantum de nostro iustus; de tuo habet ut sit agnus, de nostro ut sit iratus, & de utroque ut sit vehementer iratus. Nisi esset bonus non esset agnus, nisi ut est bonus contemneretur à nobis, non irascetur agnus; nisi denique simul esset bonus & simul contemptus non tam vehementer & formidolosè irascetur. Facit bonitas ne de se irascatur, sed ipsa etiam facit ut à nobis commota non nisi vehementer irascatur. Sicut non est iudicium sine misericordia, sic neque misericordia, si læsa fuerit, sine iudicio est; & quanta fuerit misericordia seu misericordiar lætio, tale futurum de illa iudicium. Misericordiam & iudicium cantabo tibi Domine, NON dicit iudicium & misericordiam, inquit sanctus Augustinus, sed misericordiam & iudicium; quia præcedit misericordia, nec est iudicium nisi pro illa læsa. Pater misericordiarum est, & Deus ac Dominus ultionum. Pater quidem misericordiarum non modo, inquit sanctus Bernardus, quod Pater videatur misereri potius quàm indignari, sed quod miserendi causam & originem sumat ex proprio, iudicandi vel ulciscendi magis ex nostro.

Pf. 100.

2. Cor. 1.

Pf. 93.

Ser. 5. in Natru. Dom.

Maliùm quidem in nobis inter se differunt misericordia & ira, sed in Deo tam propè simul conjuncta sunt & unita, ut unum & idem sint.

Ecl. 5.

Ibid. 16.

Rom. 2.

Sic Sapiens: Misericordia & ira, inquit, ab illo citò proximant: Misericordia & ira est cum illo. Potens exoratio & effundens iram: secundum misericordiam suam sic correctio illius: hominem secundum opera sua iudicabit, omnis misericordia faciet locum unicuique secundum meritum operum suorum. Id est, cedit locum iustitiæ, præparabit locum iudicio, ut quanta fuerit misericordia tale sit futurum sequens iudicium. Sic locum misericordiar replebit iustitia quando hæc illi commensurabitur. Denique quid expressius quàm quod Apostolus: An diuitias bonitatis eius & patientia

& longanimitatis contemnis? thesaurizas tibi iram in die ira. Vide ut thesauros iræ opponit diuitiis bonitatis & patientiæ contemptis, quasi diceret, sicut ex diuitiis fiunt thesauri, sic fiunt ex diuitiis bonitatis iræ thesauri: & quantæ erant illæ diuitiæ bonitatis, tanti futuri sunt iræ thesauri. Theaurizas tibi, ait sanctus Bernardus, thesauros iræ pro prerogatis thesauris misericordiar quos contemnis. O qualis diuina bonitas! ô qualis humana malitia!

Serm. de Tripl. Maje.

II. PUNCTUM.

SED in sanctissimo Sacramento maxima est bonitas maximeque contemnitur, seu maximum subest eius contemnenda periculum, nisi caveatur.

Quid enim mansuetius, quid facilius, quid ad omne genus beneficii conferendum, aratius, quid ad iuperbas profundendas gratias procliuus, cum nullum recuset, omnes inuitet, & unicuique quantum capere & referre potest indefinenter & certissime impertiar! O fons amoris perpetui quid dicam de te? Suauitatem huius Sacramenti, Dignus inquit Thomas, nullus dignè exprimere sufficit, per quod spirituali dulcedo in suo fonte gustatur, & recolitur memoria illius quam in sua passione Christus monstrauit excellentissima charitatis. Denique quod ait S. Bernardus de duobus sponsi uberibus, ubinam apparet manifestius? Duo, inquit, sponsi ubera, duo in ipso sunt ingenita mansuetudinis argumenta, quod patienter expectat delinquentem, & clementer recipit penitentem: gemina, inquam dulcedo suauitatis excubet in pectore Domini Iesu; longanimitas videlicet in expectando, & in donando facilitas. Verè hic longanimis & multum misericors.

l. 3. De Imitat. Ch. c. 10.

Serm. 9. in Cantu.

Pf. 102.

Et verò periculum tantæ bonitatis contemnendæ non modo in illis est, qui actu & re ipsa Sacramentum blasphemant aut in mortali recipiunt, sed in his etiam vel qui non satis frequentant ne obligentur ad arctiorem vivendi modum, vel qui frequentant crebrius sine cultu aut ullo fructu qui dicunt Deo recede à nobis scientiam viarum tuarum nolumus.

Iob. 21.

Non quod ita ore loquantur, sed quod ita re ipsa vivant & sic affecti sint ut nolint meliores & perfectiores evadere, licet Christus eos sæpius inuitet ad Communionem; aut communitantes excitet ad perfectiorem vitam. Rogate, inquit inuitatus ad Cœnam, habe me excusatum.

vium. Vix est ullus qui non prætexat aliquam excusationem contra quotidianas illas gratias quæ nos vel à nostris defectibus retrahunt, vel ad altiora provchunt. Qua in excusatione triplex quidam reperitur Christi contemptus. Primo quod revera repudiet gratiam. Secundo quod falsò se excuset, & se excusando accuset invitentem, ut supra dictum est. Tertio denique quòd sic humana divinis præferat, naturam gratiæ, & seipsum Christo. Ad vos, ô Sacerdotes qui dicitis nomen meum, Ad vos mandatum hoc. Sacerdotes, ubi tot milliarum fructus? ubi tot communionum effectus? ubi tot gratiarum proventus? Nunquid non medicus non est tibi, qui are igitur non est obducta cicatrix? Ego honorifico patrem meum, & vos inhonorastis me. Extendit laurus hæc Christi verba, multus in illis sensus est. Vide quantum honorificet Patrem cui se millies in die immolat, quoties videlicet celebratur Sacrum; quod fit in universo terrarum orbe, per singula per se momenta temporum. Tu verò vix mediam illi colendam impendas horam!

III. PUNCTUM.

ERGO hic Agni vel maxime formidanda est ira. Hic videlicet in sanctissimo Sacramento, ubi Christus sedet in throno misericordiae simul & iustitiae, unde agni accenditur ira, & unde accensa ira dicitur præcipue formidanda, quia nempe ubi summa est Christi bonitas sese pro nobis immolans, illic esse Christus dicitur velut agnus: ubi vero fuerit talis offensa bonitatis, illic agni dicitur ira, & ira quidem tam vehementis quam ingens erat bonitas. Audi rursus sanctum Bernardum, de hac utraque simul Christi virtute sibi succedente: sicut bonitas apparuit ultra omnem spem, ultra omnem estimationem: similem expectare possumus iudicii distributionem. Noli ergo contemnere Dei misericordiam, si non sentire vis iustitiam, sed iram, sed indignationem, sed amulationem, sed furorrem. Ut enim scitis quanta districtio succedit, tanta illa mansuetudo prævenit. Ex magnitudine indulgentiæ, magnitudinem ultionis attende. Imensus est enim Deus, & infinitus in iustitia, sicut & in misericordia. Multus ad ignoscendum multus ad ulciscendum, sed misericordia quæ dempiora sibi vendicat, ut si voluerimus, districtio in venire non possit in quem servat.

Hæcneque pars certis.

Hæc & alia plura quæ sanctus Pater universim de Christi Domini mysteriis prosequitur, cum singulariter & eminenter pateant in sanctissimo Sacramento, quid restat nisi ut agnoscamus quam sit illic cavendus tantæ bonitatis contemptus, & quam formidanda quæ inde commoveri possit ira: non ut quidem à Sacramento fugiamus, aut rarius accedamus: sed ut formidemus offensas nostras quæ illam accendunt iram: & quæ fieri poterit vitæ innocentia & animæ puritate, Accedamus, ut ait Apostolus, cum vero corde, in plenitudine fidei, aspersi corda, à conscientia mala. Redditque paulò post rationem quæ supra dicta omnia valde confirmat: Non enim accessistis ad tractabilem montem & accensibilem ignem & turbidum & caliginem, & procellam, & rubasonum, & vocem verborum quam qui audierunt, excusaverunt se ne eu fieret verbum. Non enim portabant quod dicebatur; & si bestia tetigerit montem, lapidabitur. Et ita terribile erat quod videbatur; Moyses dixit, exterritus sum & tremebundus. Sed accessistis ad Sion montem & civitatem Dei urventem, Ierusalem cælestem, & mulierum millium Angelorum frequentiam, & Ecclesiam primitivorum qui conscripti sunt in caelis, & iudicem omnium Deum, & spiritus iustorum perfectorum, & Testamenti novi Mediatorem Iesum, & sanguinis asperionem melius loquentem quam Abel. Quali diceret; non sic nobiscum hic agit Christus sicut olim cum Judæis, quando illis apparuit in monte Sinai. Sic enim illos sensibilibus terruit ut non auderent propius accedere, quia volebat etiam Deus eos esse propiores. Nos verò non ita sensibilibus terret, qui vult nos ad se confidenter accedere: in Ecclesia quidem militanti per Sacramentum, & alios accedendi modos; in triumphanti verò per beatitudinem.

Nihil hic terrificum sensibus obijcitur, ne timeamur: sed potius cuncta suaviter & allicentia: ne tamen tali abutamar bonitate & suavitate, neve offendentes misericordiam accendamus iram & iustitiam, sic pergit S. Apostolus: Videre ne recuseris loquentem. Si enim illi non effugerunt, recusantes eum qui super terram loquebatur, multo magis nos qui de caelis loquentem nobis avertimus. Et post pauca: Itaque regnum immobile suscipientes, habemus gratiam per quam serviamus, placentes Deo cum metu & reverentia: etenim Deus non ignis consumens est. Quali diceret, jam nobiscum non agitur in figuris mobilibus & transeun-

tibus

Hebr. 10.

Ibid. 12.

Mat. 1. &

Ier. 8.

Ioann. 8.

Serm. 15.
in Epiph.
Dom.

ibus sicut cum Antiquis agebatur: firma sunt & immobilia quæ tractantur, nec putemus nos in illis ex nostro esse sensu & gustu regendos, sed & potius ex ductu & directione Ecclesiæ, quæ est regnum Dei, in quo nihil nobis præcipitur aut consulitur, quod non possimus cum gratia, quæ nobis confertur, ut serviamus Deo non servili terrore, sed filiali & reverentiali metu, qui accessum ad Deum non prohibet, nisi profanum & inconsummum qui solus iram accendit. Alioquin accedite ad illum & illuminamini: & facies vestra non confundentur.

Pf. 33.

In D. Pf.

Accedamus ad eum, inquit S. Augustinus, ut illuminemur, non quomodo ad eum accesserunt Iudei ut tenebrarentur. Accesserunt enim illi ad illum ut crucifigerent: nos ad eum accedamus, ut corpus & sanguinem eius accipiamus. Illi de Crucifixo tenebrati sunt, nos manducando Crucifixum & bibendo, illuminamur. Et post pauca: Sed dicit aliquis, quomodo ad eum accedo? Tantis malis, tantis peccatis oneratus sum, tanta scelera clamant de conscientia mea, quomodo audeo accedere ad eum? Quomodo? Si humiliaveris te per penitentiam.

Et quæ plura prosequitur ad hanc humilitatis partem commendandam, quæ maxime requiritur in penitenti corde, & quæ modum affert immodicis cupiditatibus; quarum quanta fuerit moderatio, tanta erit ad sacram mensam dispositio. Verè namq; Christus Dominus quod de se David agebat, *Superbo oculo in insatiabili corde cum hoc non edebam. Oculi mei ad fideles terra, ut sedcant mecum. Ambulans in via immaculata, hic mihi ministrabat* Sed quare non de præfenti, dicit, *Ministrat?* A, quia non sic modo, sicut olim, immaculatus ministrabat e? An quia qui ministrare inceperat in via immaculata, paulatim deficit & dum immaculatus esse desinit, desinit etiam ipsi ministrare? An forte qui ministrabat, ministratur: quæ sensu dicebat Dominus de suis servis, *Quid gratias ministrabit illis. Ac rursum: Ego in medio vestrum sum, sicut qui ministrat.* O dignitatem ministrorum Christi, sive dum ministrant, sive dum ministrantur! O vitæ immaculatæ meritum quæ tantam conciliat dignitatem!

Pf. 100.

Luc. 12,

ibid. 21.

DOMINICA TERTIA POST PENTECOSTEN.

DE OVE PERDITA, QUÆSITA, ET INVENTA A PASTORE.

Erant appropinquantes ad Iesum Publicani & peccatores, ut audirent illum. Et murmurabant Pharisei & Scribæ dicentes: quia hic peccatores recipit & manducat cum illis. Et ait ad illos parabolam istam, dicens:

Quis ex vobis homo qui habet centum oves. Et quæ sequitur parabola de ove perdita, quæ sita & à Pastore inventa, ut habetur. Luc. 15.

Videri possent quæ proximè præcedentibus Hebdomadis dicta sunt de facili accessu ad Dominum, & de illa confidentia quæ nos ad ipsum adducit, excitanda potius, quàm timore qui nos inde avocet, prout aperte Apostolus ex multis à se dictis concludit: *Adeamus ergo cum fiducia ad thronum Gratia, & misericordiam consequamur.* Hinc illæ Veritates Practicæ.

Hebr. 4.

Quibus amarum est conversari cum Christo, delicias eius convertunt in amaritudinem. Qui cum fiducia non ad eum ad Gratia Christi thronum, & se à throni secludunt gratia, & Christum excludunt à throno gratia. Divina licet magis timenda sint quàm humana; in divinis tamen minus est timenda familiaritas quàm in humanis.

Prima post Octavas Pentecostes Hebdomada, Feria 5. in solemnitate sanctissimi Sacramenti. Cum autem in tres partes divisa considerari possit parabola, sic consequenter ad unamquamque partem referentur Veritates Practicæ, ut primò quæ ad perditam, deinde quæ ad quæsitam; ac demiq; quæ ad inventam ovem, seu animam peccatricem spectant, producantur.

Quis